

REDACȚIUNEA,
Administrație și Tipografie
Brasov. plăta mare nr. 30.
TELEFON Nr. 226.
Scriitorii neînținute nu se
primesc.
Manuscriptele nu se retragă.
I a s e r a t e
Se primesc la Administrație
Brasov și la următoarele
RIPUBLICI DE ALEXANDRU:
In Viena la M. Dukes Nachf.
Max. Augenthal & Emeric Les-
ner, Heinrich Schlaik, A. O-
gelt Nachf. Anton Orpelic.
In Budapesta la A. V. Golber-
ger, Ekstein Bernat, Iuliu Le-
opold (VII Erzsébet-körút)
Prețul inserțiilor: o serie
garmonde pe o coloană 10 bani
pentru o publicare. Publicările
nu au deosebită tarifă și invi-
tarea. — **RECLAME** pe pagina
nu au serie 20 bani.

GAZETA TRANSILVANEI.

ANUL LXXII.

Telefon: Nr. 226.

Nr. 244.

Brașov, Miercuri 11 (24) Noemvrie

1909.

Sf. Sinod se întrunește astăzi la Blaj. Nu avem încă o listă a membrilor din sf. Sinod archidiecesan, și cunoaștem rezultatul alegerilor pentru reprezentanți abia în câteva tracte protopopești — în acele unde au fost aleși, adecăt încredințăți cu reprezentarea tractului, în urma unui vechi obiceiu, tot profesorii dela liceul și seminarul din Blaj. Nu ne iudoiim însă, că alegera persoanei s-a făcut pretutindeni după cea mai bună chibzuire, și nicări nu s-au amestecat influențe de sus, sau intrigi locale sau chiar terorism administrativ. Așadar la sf. Sinod archidiecesan din Blaj, — pe care unul dintre colaboratorii noștri l-a asemnat, pe dreptul, cu sinodul tridentin — se va manifesta adevărata voineță a clerului românesc gr. catolic. Iar acest cler, acea biserică, căreia-i apartine, fiind încă atât de strâns legată de întregimea neamului românesc, fiind încă tot o parte integrantă, cea mai integrantă parte, a neamului — putem zice cu drept cuvânt, că sf. Sinod din Blaj se întrunește azi în numele poporului român din Ungaria. În numele unei părți, dintre cele mai însemnate, a acestui popor totdeauna solidar!! Tinuta sinodului de mândrie sau de umilință, va fi interpretată ca tinuta neamului românesc! Hotărările sinodului vor fi manifestarea de voineță a întreg neamului românesc! Tot ce se va întâmpla și cum se va întâmpla în sinod, va fi expresia fidelă a tăriei sau a slabiciunii neamului nostru românesc! Să n-o uite aceasta, pe-o singură clipă, nici unul dintre membri sf-tului Sinod!

Au fost aleși de bunăvoie, cum am spus, au fost aleși cei mai buni, fără indoială, sunt deci absolut liberi în hotărările lor. Bine să cumpănească ce fac și cum fac. Oamenii liber nu au dreptul de a se căi, post festa, de cele ce au făcut, nici dreptul de a se scuza nu-l au, de cele ce nu au făcut!

Nu uite pe-o singură clipă membrii sfantului Sinod, că ei au ajuns la locul de cinste, fără influență, fără intrigă și fără presiune...

*

Cele dintâi zile ale congresului vor trece cu desbateri asupra chestiilor interne de mare importanță ale tagmei preoțești. Convinși că intărirea tagmei preoțești este un interes național, și că e mai cu cale să se vorbească în publicitate de aceste chestii ale noastre, decât a face »politica mare«, — cu placere am deschis coloanele ziarului nostru discuțiilor ce priveau chestiile dela Sf. Sinod.

Colo peste două trei zile, tocmai la sfârșit, va veni apoi la ordinea zilei marea chestie de importanță generală a neamului nostru: chestia ordonanței de catechizare... După chestiile preoțești o chestie politică. Da, din mila și indurarea guvernului maghiar, una dintre cele mai grave chestii politice a bisericii românești, — a bisericelor românești — și prin ele a poporului românesc. O chestie care nu stă singură, nu este izolată, ci dela care vor depinde o mulțime altele. O chestie, care ră rezolvată poate să fie capul tuturor relelor, iar bine rezolvată capul tuturor binelor!!!

Să nu se vede nici aceasta, pe o singură clipă!

Nu ni-e teamă; în fruntea archidiacezei stă un bărbat, și în jurul lui stau sfrătuitori în cari nu ne putem înșela nici-

odată. Ei, cu toții împreună, vor să judece cu demnitate și cu înțelepciune. Cunoscându-și bine dușmani, — și pe cel de sus, și pe cel de jos! — vor să, fără indoială, să găsească arma cea adevărată cu care pot să-i răpună pe amândoi.

Dar nu vor uita pe-o singură clipă, că și doi dușmani în față lor, și că în măsura, în care l-au imblânzit pe cel de sus plecându-i-se, în aceeași măsură îl îndărjesc pe cel de jos, care este totodată și mai în apropiere!

Bunul Dumnezeu să le ajute cu milă și indurare, în aceasta luptă grea, a lor, spre a cărei sfârșit întreg neamul românesc se uită cu inima încleștată, și cu mare nerăbdare — și cu atenție încordată să teaptă »desnodământul«!!

Trecut. Prezent. Viitor.

III.

Iucât îi privește pe Români, ei doresc împăcarea și buna vecinătate, nu numai cu Ungurii, ci cu toate popoarele cu cari se învecinesc. Aceasta din simplul motiv că ei, prin fizie și caracterul lor etnic, n'au fost niciodată agresivi față cu nimenea. Ei nu sunt în popor cuceritor, cu veleitați de expansiune violentă asupra altora. Ei n'au atacat și nu atacă pe nimenea, ci doresc să trăească în pace cu toată lumea, necerând altceva decât să fie lăsați neturburați în posesiunile materiale și spirituale, pe cari li le-a hărăzit natura și bunul Dumnezeu. Nici unul din popoarele vecine, nici Ungurii, nici Sârbii, nici Bulgarii, nici Rușii nu se pot pe dreptate plângă, că Români le-au primejduit vreodată vr-un interes național sau ar fi incercat să-i scoată din vreun drept legitim sau din vre-o dreaptă a lor posesiune. Din contră, de multeori Români au facut, în cursul vremurilor, vecinilor lor însemnate servicii politice, militare și culturale, pentru cari prea adesea răspătă le-a fost îngrădită, pagube și suferințe. Dar Români le-a uitat pe toate, căci nu este în lume popor mai pacinic, mai tolerant, mai răbdător și mai iertător.

Mărginindu-ne numai la Români de sub Coroana Ungariei, cari sunt în prima linie în chestie cără de vorba de împăcarea cu Ungurii, totușă istoria lor arată o moderație și o îndelungă răbdare, pe care am putea o numi excesivă. Nici-o dată ei n'au atacat pe alții, niciodată n'au asuprit pe nimenea, ci totdeauna au fost supuși stăpânitorilor, poate chiar prea supuși, au suportat liniștită toate sarcinile, de multe ori neomenoase, ce li-s-au impus, și n'au cerut pentru el nimic alta, decât atâtă cer și atâtă lumină, ca să poată trăi și ei după felul lor, să-si poată ora ogoarele, să-si poată grăi limba și să se poată închina lui Dumnezeu în legea lor strămoșească.

Chiar și în puținele ridicări violente la cari Români din Transilvania și Ungaria au luat parte, cum au fost sub Doja și sub Horia, ei n'au cerut stăpânirea asupra altora,

ba nici chiar asupra pământului îngrăsat cu sângele și cu sudorile lor, că numai puțină dreptate, un tratament mai omeneș și puțină usurare a greutăților și suferințelor cari au junseră insuportabile.

Iar de când există și la dânsii o viață politică conștientă, toate cerelelor lor, toate manifestările și toate programele politice mărturisesc, că Români n'au cerut și nu cer mai mult, decât să fie și ei egali în drepturi, precum sunt în datorințe, cu celelalte neamuri ale patriei lor.

ACTIONEA politici-națională a episcopului-martir Ioan Inochentie Clain, pe la 1730—1750; *Supplex libellus Vallachorum*, prezentat împăratului Leopold II de episcopii români Ioan Bob și Gherasim Adamovici, în numele clerului și poporului român, la 1791; programul votat de Adunarea națională, întinută în câmpul libertății dela Blaj la 8/15 Maiu 1848; programul partidului național-român din 1881; cu un cuvânt toate arătările revendicărilor politice ale Românilor se rezumă și culminează în a cere *egală îndreptățire*, și nu numai pentru ei, ci pentru toți locuitorii patriei, fără deosebire de naționalitate și religie.

Si mai este de notat un lucru: Pretențiile naționale politice ale Românilor ungureni au mers scăzând, iar nu crescând, în cursul timpului. Pe când mai înainte, și în special după revoluția din 1848, ei cereau oare-cari drepturi de autonomie teritorială, astăzi această cerere aproape nu se mai aude, și cei mai exigenți dintre fruntașii lor politici ar fi mulțumiți dacă s-ar aplica măcar *legea pentru egală îndreptățire a naționalităților*, pe care guvernul unguresc a propus-o. Parlamentul unguresc a votat-o la 1868, dar care în mod volnic și ne mai pomenit într-un stat constituțional, nu se aplică nici într-un punct favorabil naționalităților nemaghiare.

Dar cum a răspuns și cum răspunde clasa stăpânitoare a Ungariei la aceasta moderație a Românilor? Istorya este de față și ne răspunde: Doja a fost frigă de viu, Episcopul Inochentie a murit în exil, Horia a fost frânt pe roată, iar în revoluția din 1848, peste trei sute de sate românești au fost distruse de luptătorii pentru „libertatea“ ungurească, și aproape 40.000 de Români au pierit, cei mai mulți nu în luptă cu armele în mâna, ci împușcați, loviți în cap sau spânzurați mișește de honvezii, de Săcuii fanatizați și de tribunalele marțiale, și mai fanatice!...

Astăzi apoi pușcăriile ungurești de decenii nu se mai golesc de luptători români cari, cu condeul sau cu cuvântul, îndrăznește să afirme dreptul Românilui la viață și cultură națională!

In general, întreaga viață publică a Ungariei de astăzi este caracterizată printr-o teribilă intoleranță față de tot ce este românesc! Câtă vreme Români erau în pasiv-

GAZETA apare în **Nevară**.
Abonamente pentru Austria-Ungaria:
Pe un an 24 cor., pe săptăm. 12 cor.
M-rii de Duminică 4 cor. pe zi.
Pentru România și Moldova:
Pe un an 40 franci, pe săptăm.
luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
M-rii de Duminică 3 fr. pe zi.
Se prenumără la toate oile poștale din înțară și la d-nii colectori.
Abonamentele pentru Brașov:
Administrație. Plata mare
lărgul înțului Nr. 30. etagă
I. Pe un an 20 cor., pe săpt.
luni 10 cor., pe trei luni 5 cor.
Un dulul acasă: Pe un an 20 cor.,
pe săpt. luni 12 cor., pe
trei luni 6 cor. — Atât abona-
mentele, cât și inserțiunile
sunt să se plătească înainte.

tate, politicianii maghiari și presa lor spuneau cu ipocrizie, că rău fac de nu vin în parlament, ca să-și arate pe calea constituțională părurile și dorințele, dar când Români s-au hotărât să intre în Parlament, n-a fost blestemă și violență, de care să nu se facă întrebunțare, pentru ca să zădărnicescă alegerea candidaților români. Batalioane de jandarmi au fost concentrate în cercurile românești, și toate brutalitățile și mijloacele de corupție erau, nu numai permise, dar chiar glorificate ca fapte patriotice.

Să recetească cineva numai ororile întâmpilate acum de curând la alegările din Oravița, Beiuș, Cehu-Silvaniei și aiurea, pentru ca să se convingă despre aceasta.

Aceeași intoleranță s-a manifestat și în parlament, față de puținii deputați români cari au isbutit să se aleagă. Nu numai că nu li s-a recunoscut dreptul de a se constitui ca partid naționalist, nu numai că au fost disconsiderați la compunerea diferitelor comisiuni parlamentare, deși reprezentă milioane de contribuabili și sute de mii de alegători, dar s-a întâmplat, precum știm, și scandalul fără păreche în istoria parlamentelor, că unul din ei, d-l Dr. A. Vaida, să fie scos cu forță din sala sedințelor, pentru că a vorbit cum nu le place soviniștilor!

Iar poporul român, massele cele mari ale țărănilor tradiții, cari de secoli muncesc câmpii și apără hotările țării, a fost și a rămas cu totul nesocotit de clasa stăpânitoare, care în trecut l-a exploatat și l-a asuprit pe chestia religioasă, sub cuvânt că este schismatic, iar astăzi îl exploatează și îl asuprește pe chestia națională, sub cuvânt că este străin, și nu i se cuvine drepturi politice, până când nu se vor contopi în națiunea maghiară, „singura națiune alcătuită de stat“, și prin urmare singura în drept de a trăi și a se desvolta în statul ungar.

In asemenea situație, a li se vorbi Românilor din Ungaria de împăcarea cu Maghiarii, este cel puțin neserios. Când unul dă cu ciomagul, și celălalt cu mâna goală, primește loviturile, este o ironie crudă ca cel cu ciomagul să strige: Haid, frate, să ne împăcăm! Toată lumea va admite că celălalt nu-i poate răspunde altfel decât: Fa bine și lasă ciomagul jos, și apoi să vorbim de împăcare!...

Concluzia se impune dela sine: Este frumos că d-l Iusti și cei de o credință cu d-sa recunosc necesitatea împăcării și Români le sunt mulțumitori pentru acest gest cavaleresc și patriotic. Dar dacă d-lor doresc în mod sincer și serios împăcarea, apoi nu Românilor, ci conaționalilor săi maghiari să se adreseze.

Dr. Gessman despre Ungaria! In o adunare convocată de alegătorii săi, fostul ministru austriac, Gessman, a făcut următoarele importante declarații :

»Setea de putere a actualului guvern maghiar este aşa de mare, încât e probabil că va lua conducerea statului și fără concesii. E de așteptat deci ca în curând să fie numit un minister Andrassy-Wekerle-Kossuth. O imbinătățire a raporturilor dintre Austria și Ungaria nu se va obține însă. Națiunile nemaghiare, care până acum erau devolate dinastiei, vor fi situate și se unească cu elementele care reprezintă direcția contrară și efectul final va fi o incercătură și mai mare.«

Studentii bucovineni pentru episcopul Gherasim. Studentii în teologie din Cernăuți au adresat episcopului Gherasim următoarea telegramă :

»Studentii români dela facultatea teologică din Cernăuți, vă exprimă în adunarea de astăzi prin vii aclamații, acum după ce toți și-au spus cuvântul, recunoștința și aderența lor pentru actul de apostolică îndrăzneală ce, în aceasta vreme de grea incercare pentru sfânta noastră biserică, îl săvârșești întru apărarea neșirbitului deposit al dumnezeeștei credință drept măritoare a adevărului, care va trebui să învingă.«

Motivarea propunerei dela Asociaționei a d-lui Dr. Dionisie Stoica.

»Asociaționea să sistemeze succesiv posturi de secretari salariați în despărțiminte sale.«

— Urmăre. —

Nu e un păcat, care nu se poate ierta, ca »Asociaționea« și după 50 de ani să fie tot necunoscută masselor? Si mai ales se poate tolera, ca aceste masse să nu beneficieze de »Asociație« nici de-aici înainte! Fără secretari salariați în despărțiminte însă, situația actuală nu se va putea ameliora aproape de loc,

S-a vorbit în timpul din urmă de colportaj, un mijloc foarte oportun de a răspândi cultura în satele noastre. Ar putea promova cineva mai potrivit acest colportaj, decât numai secretarii despărțimentelor?

Căci secretari de despărțiminte ar avea Asociaționea, atâtea biourouri culturale, literare și economice arn avea noi, România din Ungaria.

Si-apoi nu trebuie să ne sfim, când din 25—30 mii de intelectuali, Asociaționea n-are nici 2000 de membrii? Are de fie-care an dela Chistos abia numai căte un membru. (1909). Avându-și însă fiecare despărțimant secretarul, numărul membrilor n-ar crește într-un singur an cu multe mii și astfel avereia instituției nu s-ar spori în mod considerabil!?

Ne-am apropiat de partea cea mai grea a chestiei, de finanțarea acestor posturi. Ni-se poate răspunde: nu-s bani, budgetul nu permite sistematizarea acestor posturi — și astfel întreagă discuția e de prisos.

Să nu uităm însă, că după 1—2 ani fie-care din acești secretari își căștigă cel puțin plata, prin inscrierea membrilor noi și astfel instituția n-are nici o sarcină materială, are înăuntru foarte prețios căștig, atât moral cât și material.

Asociația, sistemând însă posturile, va trebui să-si asigure secretarii pentru toate eventualitățile. Si acesta este punctul cel mai greu al chestiei. Tocmai de aceea propunerea mea nu cere decât sistematizarea succesivă a acestor posturi, astfel ca deocamdată să se lucreze în modul acesta numai în câteva cercuri, dintre cele mai expuse, ori să se aleagă numai căță-vară secretari, cari să opereze deocamdată unul în 2—3 cercuri și numai în 10—15 ani, să ajungem ca să avem secretari plătiți în toate despărțimintele.

Ni-se va răspunde însă, că budgetul nu permite nici baremi sistematizarea unui singur post. Nici eu nu cer ca acest lucru să se întâmple anul acesta. Îl contemnează pe anul 1911, care este anul iubilar. Si nici aceea nu o voiesc, ca sistematizarea acestor posturi, la început să cadă, materialicește, numai în sarcina Asociaționei

Doresc să se creeze spre acest scop un fond, »Fondul jubilar al Asociaționei« la care se vor găsi să contribue de sigur bărbați de-a noștri cu inimă și cu parale vor contribui băncile noastre și va contribui și Asociaționea an de an.

E deci, onerată adunare generală, un foarte bine venit moment de a dovedi, că știm să ieșim din cercul vițios al vorberelor și al insuflețirii de paradă, hotărându-ne pentru fapte, din cari va avea să

urmeze mantuirea noastră. Căci secretul jertfei bune și bine primite nu zace în adăbani mulți, ci în adă, dar acolo, unde se muncește cu sistem și cu rezultat. Iar munca ce se va săvârși în modul arătat, va fi muncă sistematică și va trebui să fie imprenută cu rezultat. Rezultatul ei va fi: *perfecta organizare culturală a noastră*. În această organizare este cea dințai condiție a tuturor celorlalte organizări etnice.

*

Acum după ce am expus în linia-mă generale chestia, și am atins și unele puncte speciale, îmi iau voie a susține două momente în sprijinul propunerii mele.

Având prilej să fac zilele trecute o călătorie mai lungă prin țară, să căci poporul din Munții Apuseni m-a atins foarte mult. Pământ arător n-are, acest bun popor, de păsune prea puțin, izvorul aurului a secat. Oamenii cei mai mulți, și în special femeile lucrează foarte puțin peste an. Nu s-ar putea introduce la acești oameni tot felul de meserii rentabile astfel ca sterilitatea solului să fie înlătărită cu munca brațelor și cu mășteșugul? Impletitul de coșuri și multe alte industrii, la cari se cere lemn, s-ar putea introduce cu multă ușurință și ar însemna alungarea săraciei. În unele părți din munți e introdusă căte-o industrie, dar ea se promovează în mod atât de primitiv, încât abia aduce ceva la an unei familii, lipsite cu totul de alte resurse. Oare Asociaționea prin secretarii săi din despărțiminte, aleși în fiecare loc conform trebuințelor țăranilor, n-ar putea alunga miseria din sîrele băetului nostru popor!?

Și-apoi mai e o chestie. Deși presa noastră începe a face frumoase progrese, suntem încă departe de timpul, în care ea să fie sprijinită din partea publicului, iar publicul nostru să fie servit bine din partea presei. N-avem destule foi de provincie, cari să se ocupe numai de chestii locale, promovându-le, — iar cele, pe care le avem, nu-s destul de sprijinate. Nu vorbesc de presa politică. Nouă ne trebuie în primul rând presă provincială culturală.

Secretarii din despărțiminte cu centre românești mai mari pot redacta totodată cu ajutorul localnicilor și căte-o gazetă. Sunt centre ca Alba-Iulia, Oradea Mare, etc. cari ar putea sustine asemenea foi, iar secretarii respectivi ai despărțimintelor, cu ajutorul lor, și-ar intenții și usura munca și și-ar pori izvoarele de venit.

Ce privește organizarea și sistematizarea de posturi secretariale în despărțiminte se poate ținea cont și se poate face chiar deosebire între posturile, unde va trebui să se redacteze și gazete și unde nu e necesar lucrul aceata.

Dar sistematizarea posturilor proiectate mai prezintă și un alt mare bine pentru viața noastră publică. E vorba de recrutarea secretarilor, de umplerea posturilor. Experiem cu toții, că proletariatul nostru intelectual se sporește pe zi ce merge, astfel că începe a ne amenința ca o plagă națională. Când va ajunge Asociația să dea ocupație la 50—80 de tineri buni de ai noștri, eventual și invățători pensionați harnici, nu înseamnă, că am realizat un nespus de mare căștig moral și material!?

In felul acesta am avea un însemnat număr de oameni aleși, *capabili și datori* a munci culturalicește, pe un teren liber, independent. O asemenea muncă însamnă cel mai mare progres cultural pe care-l putem obține în cel mai scurt timp.

*

De altfel știm cu toții nevoie și neajunsurile de cări suferim, și cunoaștem și modul cum s-ar putea ele delătura. Constatăm reale la toate ocaziile, ne plângem de indiferență publicului, de nepăsarea celor chemați la lucru, ne insuflețim, ne îmbărbătăm, ne hotărâm a face deaci înainte. Dar rămâhem cu hotărârile, până la altă ocazie, când începem de-a capo și ajungem iară până la executarea hotărârilor, lucru, pe care-l lăsăm fie care în grija altora.

Incepând cu frumoasa predică de eri a protosincelului Dr. E. M. Cristea, continuând cu ideile susurate în sedința de eri și de aza a Astrei și terminând cu insuflețitul și insuflețitorul toast, dela banchet al d-lui O. Goga — toate acestea confirmă cele susținute mai sus, și vin involuntar în serviciul propunerii mele.

Din predica d-lui Dr. Cristea citez următoarele:

»Asemenea tipuri găsim multe în clăsele de sus; iară cele de mijloc au acceptat, mai ales la noi Români de dincoace de Carpați, un rău obiceiu strâin, învățul chefurilor fără să. Este general și tipic casul următor: E de pildă târg de

săptămâna în oarecare orășel de provincie. Amurgul își întinde umbrele sale peste setrele despoiate de cumpărători. Târgoviștii cu pași repezi au plecat spre satele lor. Numai dinaintea restaurantului cutare așteaptă de ciasuri 2—3 trăsuri nemîșcate, pentru proprietarii lor: dascăli, notari, negustori, ba durere chiar și preoți, încă n-au fost în stare a goli pănă în fund vînul din buticica cărciumarului; încă pănă și la încălcare, noaptea târziu, au trebuit să mai golească în uliță căte un pahar două de vin.«

»Pentru asemenea lucruri sunt bani; iară »Asociaționea« după 48 ani de existență abia are din milioane de Români 1909 membri. Această rușine nu se mai poate ascunde Ea trebuie recunoscută. Așa nu mai merge. Dacă ne iubim sincer, trebuie toți să-și arete insuflețirea nu cu gura, ci cu fapta. Când dulcea noastră limbă este strămtoră, nu-i iertat nimănui să stea nepăsător, ci toți sunt datori a sări cu ce pot în ajutorul așezămintelor chemate a o cultiva, căci ea e o mare comoră a neamului.«

»Inflăcăratul T. Cipariu pare că ne soperă, din mormântul său cuvintele de încurajare, cu cari s-a încheiat constituanta »Asociațione« :

»...un tesaur neprețuit.. un tesaur născut cu noi dela ţătele maicii noastre, dulce ca sărătările măicuțelor, când ne aplecam la sănătă lor, tesaur mai scump decât viață, tesaur — care de l-am pierde, de vom suferi vreodată, ca cineva cu puterea, au cu înșelăciunea, au cu momeli, să ni-l răpească din mâinile noastre, — atunci mai bine să ne înghită pământul de vîz; să ne adunăm la părintii noștri cu acea măngâiere, că nu am trădat cea mai scumpă ereditate, fără de care nu am fi demnii a ne numi fi lor: limba românească.«

»Așa trebuie să judece astăzi toți, oricare ar fi poziția lor, ori care ar fi viitorul, ce-i așteaptă, și ori-carri ar fi săgețiile, ce se pot îndrepta împotriva lor.«

Toate aceste constatări sunt foarte adevărate. Dar dela nemuritorul Cipariu și până la părintele protosincel Cristea, căi altii nu le-au făcut, cu multă durere de inimă, și căi nu le vor mai face de aci înainte, dacă nu vom lăsa toate demersurile necesare pentru îndreptarea acestor atât de pagubitoare reale.

D-l Andrei Bârseanu, în marele său discurs de deschidere, spune între altele, vorbind despre Șaguna:

»Așteptările, ce le nutria în inimă ca marele Arhieereu față de Tânără Asociație, se pot vedea bine din cuvântul său de deschidere, tinut în 16 Iulie v. 1862 la adunarea generală din Brașov, în care, după vorbește de alipirea tradițională a Românilor față de graful lor strămoșesc și despre năzuințele lor din timpurile mai nouă de a înainta în cultură, urmează astfel: »De aceea tare cred, că sub securul unor asemenea convingeri corecte și principii sănătoase precum am amintit mai în sus, va spori de sigur literatura și cultura poporului român peste toată așteptarea și Asociaționea va vedea toate așteptările sale coronate cu succesul dorit, pentru că nu vor trece multe zeci de ani, și vom vedea literatura limbii noastre la asemenea grad de cultură cu celelalte limbi culte; școalele și institutele literare, ca unicele mijloace de cultură națională, le vom vedea și noi în stare înfloritoare; vom vedea satele și orașele române regulate și înaintate; nu vor trece multe zeci de ani, și vom vedea acolo și holde frumoase cultivate, bogate de pomi fructiferi, unde până eri alătări erau numai plămădite și alte ierburi sălbatici; nu vor trece multe zeci de ani și ne vom bucura văzând economia națională la pluguri noștri, înflorirea artelor și a tot felul de măestrii la România noastră. Pe scurt nu vor trece multe zeci de ani și națiunea română va fi regenerată și întinerită în puterile sale intelectuale, pentru că naționea este setoasă după cultură și luminare, iar membrii acestei Asociaționi nu vor crăpa nici un sacrificiu, ce ar condiționa un viitor mai fericit și propășirea națională!«

Așteptările lui Șaguna ar putea fi fapt împăințit, deja acum. Iar dacă ele formează și azi *numai* aspirațiunile noastre, vina nu o poartă *numai* imprejurările, precum susține, din cunoscături bine prețuite, distinsul vicepreședinte al Asociaționei, cî vina o purtăm în cea mai mare măsură noi, cărturarii români, cu toții.

In altă parte a discursului său, vorbind despre A. de Mocsonyi, d-l Bârseanu spune:

»Lupta pentru cultură, zice dânsul în această vorbire »nu este altceva decât lupta pentru esistența națională«. Firește numai cultura adevărată are aceasta putere conservatoare, iar »cultura adevărată

nu poate să fie alta, decât numai și numai cultura națională.«

Iar despre Asociațione vorbește astfel: »Prin Asociațione nu s-a deschis arena, la pragul căruia dispar toate veleitățile despărțitoare; pe această arenă ne prezentă desbrăcați de toate particularismele, de toate divergențele confesionale, politice, locale ori provizionale; pe acest teren ne întâlnim cu toții uniți într-un cuget și o simțire.«

»Asociațione este expresiunea unității și solidarității naționale pe terenul cultural al poporului român din Ungaria; iar prin organizarea ei ni-e dată posibilitatea concentrării puterilor noastre. Astfel, ca o zi epocală va străluce în analele ei ziuă, în care Asociațione va vedea organizată sub standardul său întreaga inteligență română cu o armată bine disciplinată în serviciul causei naționale. Concentrarea națională deci să ne fie lozincă.«

Ei bine, dar cum să se facă această concentrare națională, în actuala situație la Asociațione, când cărturarii noștri, în loc să-o îmbrățeze, se înstrâinează de ea!?

D-l Ioan Agârbiceanu, distinsul nostru nuvelist, a ținut eri o foarte frumoasă și adeverătă conferință. De ar fi fost comandanță, și n-ar fi venit mai bine în serviciul propunerii mele. Dânsul constată: diferențierea cărturării noștri în aristocrații și nearistocrații; instrâinarea intelectualilor de popor și meseriași; egoismul și aspirațiile materialiste ale cărturării, cari făcând carieră nu se mai gădesc la întăririle, ce le au față cu neamul și poporul, din care au eșit. Cărturarii noștri duc lumea a băi, exploatează poporul, iar poporul desnădăjduște. Constatări triste, dar adevarate, lăcute și păna acumă.

Reiele trebuie însă îndreptate. Si ele nu se vor îndrepta niciodată prin confrințe, predici și vorbe, ci numai prin fapte. *In viață noastră publică va trebui să se exerceze un sever control moral, direct și indirect, și un continuu îndemn la munca și la fapte vrednice.* Cine va exerca acest control și cine va alimenta acest îndemn, dacă nu secretarii plătiți din despărțimiente Asociaționei!?

D-l Oct. Goga, talentul nostru poet, a sulevat în mod foarte plastic, în toastul său dela banchetul Asociaționei, necesitatea unității culturale a tuturor Românilor și a cunoașterei reciproce a noastre cu frații noștri din regat. O trebuință foarte ardentă aceasta. Dar cum vom putea realiza acest postul cultural, cata vreme noi nu cunoaștem, cu date concrete, situația culturală și economică a fraților din Maramureș, Sătmăra, Bihor, de pe Valea Someșului, din Banat și din tot Ardealul? Nu e neapărată trebuință, ca să ne cunoaștem mai întâi noi cei de acasă, dacă este apoi ca să ne cunoaștem cu toții ceilalți frați ai noștri!?

Si cum am putea ajunge să cunoaștem situația noastră etnografică în cațiva ani și cum vom putea apoi promova cu pași repezi progresul nostru cultural și economic? Numai și numai cu ajutorul secretarilor plătiți în despărțimiente Asociaționei.

Căci iată ce vor avea să facă acești secretari:

a) Să descindă în fiecare an cel puțin odată în fiecare comună din despărțimant și să înscrie membrii pe toți intelectualii. Dela țărani să nu ceară nimic, în anii cei dintâi, până să ne vor convinge și ei, că au folos dela Asociație.

b) Să țină prelegeri practice poporului și să-l lumineze în toate direcțiunile lui, dându-i în același timp cărți

trebuie să fie oameni cu calificări, cu cultură enciclopedică, nu atât teoretică, cât mai mult practică. El trebuie să stie trata cu poporul și să se priceapă la agronomie, la pomicultură, la stupărit, la cultivarea viermilor de mătase și la diferite măestrii, care trebuie popularizate între țărani noștri.

La alegerea fiecărui secretar din despărțiminte, trebuie să se țină seamă de toate necesitățile poporului și intelectualilor din despărțământ și să se pretindă dela viitorul secretar capabilitatea de a susține acestor trebuințe.

Numai în felul acesta ne putem crește oamenii destoinici și numai astfel vom fi în stare a promova interesele noastre etnice. Își ce nu s-a putut face în cinci decenii, se va face în cinci ani.

(Va urm.)

STIRILE ZILEI.

— 10 Noemvrie v.

Inspir Balcani. Paul Labbé, secretarul general al societății de geografie din Paris, scrie într-un articol intitulat »A travers la Serbie, les mines de Ségné«.

„...In toate minele de cărbuni din Serbia lucrează o mulțime de Români a cărui de lucrătorii sărbi. Români sunt de altfel, buni muncitori și se mulțumesc cu un salariu mic. Sârbul care trăeste în alte condiții și deci are și alte cerințe, este mai pretențios. Serbia este o țară, unde nu sunt săraci: niciodată în tot timpul călătoriei mele n-am văzut un Sârb întinzând mâna ca să cerșească. Fiecare are bucătăica sa de pământ, porumbul și livada sa, cel mai sărac om având cu ce să trăiască. Aici nu se cunoaște mizeria ca în țările vecine. Voiatorul care trece în grabă, este amețit de luxul din București sau din București și nu poate să văză că în aceste două orașe și în țările respective, nu sunt de căt ori bogăția ori foarte săraci. România și Ungaria sunt țări de mari proprietari: tot pământul e stăpânit de cătiva privilegiati și ceilalți bieți oameni din aceste două țări nu cunosc decât suferința, sărăcia și foamea.

„...Cale de mai sus le voiu verifica mai târziu, căci mi-au fost povestite de cără inginerul minelor Segnă. Când ne coboram pe cărărușa dela Ravna Reka, care se spune prin iarbă, la umbra fagilor și braziilor, întâlniră lucrătorii sărbi și căteva femei românce, care aveau la mână brățări aurite și rochii împodobite cu cusături măestre. Ele cântau. De subtil nostru în fundul unei largi treceri printre munți, părăul curgea vesel printre pietre, noi însă nu-i puteam auzi cântecul, fiind prea depărtate.

„De cără noi n-avem parte...“ Ni se scrie: Sâmbătă în 20 Nov. n. a eșit din inchisoarea Seghedinului vrednicul naționalist român bihorean Cornel Popoviciu, învățător în comuna Segiște. A fost osândit de tribunalul reg. din Oradea mare la 6 luni inchisoare de stat și 200 cor. amendă pe motiv că ar fi „atâtățat“ alegătorii din comuna sa în contra Maghiarilor cu ocazia alegerei de deputat a d-lui Dr. Vasile Lucaciu. Tabla reg. i-a redus pedeapsa la 4 luni inchisoare și 100 cor. amendă, iar curia a întărit această sentință. Deodată cu intrarea în vigoare a acestei sentințe d-l Popoviciu a fost suspendat și din postul de învățător, iar acum, reîntorcându-se acasă, după ce a împlinit 4 luni de inchisoare va avea să se înfățoșeze din nou în fața inspectorului școlar și a forțelor comitatene, pentru a-și da samă de „crimă“ săvârșită.

Salutându-l cu drag în mijlocul conștenilor săi, și dorim d-lui Popovici să răbdare!

„Sirena“, este titlul celei mai noi drame, scrisă de Zaharie Bârsan al nostru. Piesa a fost cenzurată la Teatrul Național și primită numai decât, spre a fi reprezentată.

Triumful d-lui Toma Ionescu. Corespondentul ziarului »N. Fr. Presse«, din Londra, a avut mai multe converzieri cu medicii, care au azistat la demonstrațiile științifice ale d-rului Toma Ionescu. El a declarat unanim că descoperirea d-rului Toma Ionescu a făcut o foarte bună impresie și că e o metodă cu totul nouă. La prima anestezie cu preparatul d-rului Ionescu s-a experimentat până la regu-

nea umărului, fiind temeri că o avansare ar fi periculoasă. La a doua însă, Dr. Ionescu a anestizat pe un bolnav, care suferă de tuberculoză a gâtului. S-a injectat pacientului 3 centigrame de stovaină și 5 miligrame de stricină și peste două ore operația a putut fi începută. Tot timpul căt au durat experiențele, pacientul a vorbit cu medicul operator; bolnavul declară că nu simte nici cea mai mică durere. Rana lungă de 3 foli, a fost pansată și peste 10 minute bolnavul a putut să se scoale în picioare. Acest succes a produs o mare impresie în cercuriile somitătilor medicale.

Grevă școlară. Patruzeci și sase de elevi dela școală industrială din Seghedin au declarat grevă, ca protestare în contra brutalităților profesorilor.

Români la Kossuth. O deputație din Bănat, nu putem să anume în ce cauză, a fost pe la Fr. Kossuth, și acesta, gândindu-se fără îndoială la alegările, ce se apropie, a dat un prânz în cinstea deputației. Cu acest prilej Apponyi și Al. Gaál au informat pe membrii deputației — Șvabi, Sârbi, Maghiari și doi Români — asupra situației politice, după cum o înțeleg ei, iar Kossuth, ci că ar fi zis:

„Iubiți amici! Intrădevară îmi cade bine, că văd înaintea mea nu numai pe neașii maghiari, ci și alii conținuători. În ce se atinge de mine, e fapt, că-mi dau toată puterea și străduința pentru a elupa independența țării, voind ca prin aceasta să promovez și drepturile popoarelor, să le întind căt se poate mai mult și anume fără considerare de limbă și religiune. Sunt convins că și cetățenii, care nu sunt maghiari, își iubesc țara. Vă mulțumesc pentru increderea ce puneți în mine.“

Când vor prinde în sfârșit muntele Români, și vor înțelege, că dragostea asta a ministrilor e tocmai ca și dragostea lupului cătră mie! Facem rămășag că cei doi Români din deputație, Teodor Selăgian și Cuzman Bogdan, mai curând decât oricine — dacă-s Români!!

Care-i la Români adevărata zi a morților? D-l Eugen P. Păcurariu ne roagă să aducem la cunoștință d-lui și, că dansul n-a servit parastas la mormântul lui Petran, ei o »comemorare sau mai corect pomenuire funebra“ rostind ecstenile morților și deslegarea, lucru posibil oricând și ori unde. Același lucru se face și în Budapesta la mormântul lui Gozsdvári, în ziua de 3 Nov. a fost aleasă înălțarea presei maghiare din Cluj acuzată odată de nerecunoștință pe Români, pentru că nu era luminat mormântul lui Petran în acea zi.

Tinem să spunem, că articolul lui și avea un caracter general, și cauzul din Cluj a fost luate numai ca »motiv de plecare. De fapt se observă o neorientare mare la noi, în mai multe părți, în ce privește serbarea zilei morților. D-l și împreună cu noi, nu trage la îndoială cunoștințele de ceremonii bisericesti ale d-lui Păcurar, iar pentru activitatea sa de capelan — mai ales pentru cea extraheretică, ca să zicem așa, per analogiam și per abuzum — și datorim fară îndoială recunoștință publică și-i dorim să aibă în toate direcțiile succese după succese.

Condamnările din Spania. Tribunalul de răboiu din Barcelona a judecat două procese. În cel dintâi au fost condamnate 5 persoane acuzate, că în ziua de 30 iunie au maltrat doi călugări. Șeful lor Salvatore Garcie a fost condamnat la moarte, iar ceilalți la închisoare pe viață. În al doilea proces au apărut doi oameni, acuzați că au tras din locuința lor, focuri de revolver asupra trupelor. Procurorul a propus pedeapsa cu moartea pentru celălalt, care e un moșneag de 80 ani. Sentințele vor fi publicate după aprobată lor de către generalul Weiler.

Filii cu băgare de seamă. Ziarele spun, că toți ofițerii de stat-major ai garnizoanei din Viena au primit acum către valoare scrisori conținând două hâpuri sub formă de pâne azimă. O circulară lămură că aceste hâpuri erau de natură a spori vigoarea virilă. Un căpitan, care a primit o astă sicrișoare, a murit subit. Autopsia a dovedit că moartea fusese provocată prin otrăvire cu cianură de potasiu. Examenul chimic al hâpurilor a dovedit că piulele erau făcute din cianură pură. S-a constatat până în prezent că toți cei zece ofițeri înaintați căpitanii la începutul lui Noemvrie și rămași în Viena au primit căte un haps de cianură. Locoteneni cări nu au fost înaintați în luna Noemvrie nu au primit nici de cum hâpuri. Totuși nu se știe dacă autorul atentatului trebuie căutat prin cercurile militare sau civile.

Disolvarea școlii din Finlanda. Zilele trecute a fost disolvată școala finlandeză

prin un ușaz al Tarului. Deputații dietei dizolvate au ținut o întrunire la Abor, sub președinția deputatului Purteu. Adunarea a hotărât, în unanimitate, a duce până la extrem lupta contra politicei banditești a guvernului rus. S-a votat apoi o rezoluție de căpșinul următor: »Guvernul imperial nu este în drept a impune Finlandei plata contribuției pentru budgetul armatei. Ar fi o trădare din partea noastră dacă ne-am preta la călcarea drepturilor noastre constituționale. Nu se va găsi nimic din Finlanda, care să incuviințeze plata vreunei sume, care să nu fie votată de dietă. Autoritățile sunt invitate să opun rezistență la cererea neconstituțională a guvernului imperial. Rezoluția a fost răspândită în zeci de mii de exemplare.

Un record a lui Latham. Sâmbătă după amiază mai mulți aviatori au încercat să bată recordul înălțimii, stabilit de contele Lambert la 304 metri. Cu tot vântul puternic, întâi aviatorul Paulham a bătut recordul lui Lambert, ajungând la o înălțime de 360 metri. Pe urmă Latham se ridică cu aeroplanel său și în încordarea generală a publicului ajunge până la o înălțime de 410 metri, stabilind astfel cel mai mare record.

Industria română. Mai zilele trecute a avut loc în București o întrunire a mai multor persoane însemnate în comerț și industria română pentru transformarea firmei Rhein & Cie din Azuga în societate anonimă și acțiuni sub firma de »Pivnitate Rhein & Cie Azuga« societate anonimă pentru comerțul de vinuri și produse de șampanie pe cale naturală. Societatea să se constituise cu un capital de 500.000 lei împărțit în 500 acțiuni deplină vârsată, iar actele său autentificate la tribunalul Ilfov. Administrația moșilor regale din Predeal a dat tot sprijinul său acestei noi întreprinderi. Solicitudinea arătată de Administrația regală este cea mai bună dovadă despre seriozitatea și soliditatea societății, de care vorbim. Multumită unei conduceri înțelepte și cinstite cum și grație călăței produselor acestei firme, produsele pivnijelor din Azuga, Rhein & Companie, (șampania Rhein-Sec) este una dintre cele mai bune șampanii din Europa. Produsele acestei firme se distacă și la noi. Îndemnăm publicul român să dea sprijinul său acestei firme, în loc de alături de firme maghiare Törley, care din milioanele adunate până acum, să încununeze sume pentru scopuri patriotice.

Locale. Societatea fiharmonică va da înainte concert la 9 Decembrie, Joi. Programul: Beethoven, Simf. V C-moll Liszt, Les Preludes. Wagner, Cleopotele și scena Gral, din Parsifal.

— Nu uitați concertul celebrului Sauer, din 27 Noemvrie.

— O casă pentru 5 chiriași, cu grădină, e de vânzare, pe Tocile 18. A se adresa la R. Ardelean, Valea morilor/a 49.

ULTIME STIRI.

Chestia catechizării înaintea Sfântului Sinod.

(Prin telefon de la trimisul nostru.)

Astăzi, la orele 9 și jum. s-a celebrat o sf. liturgie, apoi I. P. S. Sa Metropolitul Mihail de Apșa a deschis solemn Sinodul.

Inainte de a se aduce hotărâri meritorice s-a hotărât ca toate afacerile să se dea la comisiuni spre studiere și referare.

Spre acest scop s-au ales trei comisiuni. Din comisiunea, care va avea să se ocupe cu chestia catechizării, fac parte domnii: Iosif Hosszu (preș.). S. Lița, canonicul Uilacan, Dr. Vasile Suciu, toți din Blaj, apoi prot. I. Pop din Morlaca și I. Câmpeanu.

Mitropolitul a dat toate actele acestei comisiuni, și propunerea comisiiei va fi ridicată la puterea de hotărâre sinodală, fără îndoială!

orele 4.

Sf. Sinod s-a întrunit la a doua ședință, la ora aceasta, și dacă va permite timpul, se va decide încă astăzi în chestia de catechizare! Dacă nu, mâne se aduce hotărâre, aproape cu siguranță.

Toată lumea dorește ca înainte de toate să fie rezolvată aceasta chestie gravă. După impresiile, ce am, atitudinea sinodului se va restrângă la „aprobarea pașilor interprinși de episcopi“, fără de a ridica protest, sau a se pronunța în chestia pedepelor disciplinare...

*

Viena, 23 Nov. (Depeșă) Astăzi s-a ținut l-a Palat, sub președinția Maj. Sale, consiliul de coroană, la orele 1. Toți miniștri sunt de față. Procesul verbal este luat de secretarul de stat Márffy. Despre cele petrecute în consiliu, care durează încă la aceasta oră, nu se știe nimic.

Se spune însă că s-au adus hotărâri de mare importanță. Cu deosebire au fost preciseate chestiile militare, și influența maghiară la legături

POȘTA REDACȚIUNELI.

Cococna. După cum văd încredințat, noi am trecut peste chestie. Punctul nostru de vedere e căt se poate de clar și de apreciabil; nu mai e de ce să intindem vorba, deci. Spre linistirea dv. cu toate acestea dăm bucuros o biografie a lui F., dacă veți rămâne strict la obiect și n-o să vă atingeți de nume altul.

Si dacă n-o să vă luați informațiile esclusiv dela »Alkotmány«!

Blaj. Nu ținem să mai răspundem. Suntem încredințați că dacă d-nul Suciu avea puțină răbdare să aștepte notița și scrisoarea, întârziate cu o zi, nu și-ar mai fi publicat articolul în »U.« Cel puțin nu în forma în care l-a publicat. Pentru slădelele aduse presei române, noi, necredincioșii numai mulțumi am putea — credinciosului!...

O. C. T. Credeam să putem da zilele acestea foiletonul, dar ni-a îbulzit materialul. Mai târziu iarăș ne amenință a căia primejdie, și parcă nici nu are hâsă dăm noi critică atât de lungă. Mai cu seamă dela un autor, pe care nu-l știm.

Chiar și dacă-i dam loc, de altfel, o faceam nuanță în urma »recomandării«. Brătarea de fraze în sine pe noi nu ne poate înșela. — Ce să facem cu foiletonul?

Proprietar: Dr. Aurel Muresianu.
Râm.

Redactor respons.: Dr. Sever Dan.

Cele mai bune cadouri de Crăciun portrete mărite după orice fotografie, la Francis Bichoff, strada Hirscher 20.

Conversații în limba franceză de d-na Bichoff, parisiană. Ora 2 cor.

Când ies dinții la copii

Nu vă neliniștiți când au să iasă dinții copiilor d-voastră, ci dați-le micuților „Emulsiunea lui Scott“ și ei nu vor mai avea parte de nopti nedormite. Veți fi surprinși căt de ușor și fără dureri vor ești dinții copilului.

Emulsiunea lui Scott

conține într-o formă ușor de mistuit toate materialele necesare, pentru că copiii d-voastră să aibă dinți albi, drepti și sănătoși.

Curățenia și puterea vindecătoare a

EMULSIUNEI LUI SCOTT

e neîntrecută. „Scott“ este bună chiar și pentru cel mai slab organism.

Emulsiunea lui Scott este și rămâne cea mai bună emulsiune. 8.

Veritabil număru marca — vercarul — ca semn de garanție a procedurii lui Scott.

Prețul unei sticle originale 2 coroane 50 bani.

Se capătă în toate farmaciile.

Sc.

